

enkelt Tilfælde af en af Sundhedskommissionen given Forskrift, og hertil er Bygningskommissionens Medvirkning ikke fornøden.“

Nu er det, vi i København mene — og jeg antager, man maa mene det over hele Landet —, at naar Ministeren har tiltaget sig en saadan Ret til at forandre bestaaende Vedtægter eller gribe ind paa den Maade, som sket er, saa maa han i alt Fald give Grunde derfor. Men det har han ikke gjort. Han har bare sagt: Jeg træffer den Afgørelse her, som jeg mener er den rigtige, og den have I at bøje jer for. Og da man spurgte: Men er det ikke i Henhold til den Bestemmelse i Bygningsloven, der kunde bruges, naar man endelig vilde søge en Vej ud — saa siger Ministeren — nej, jeg bryder mig ikke om at pynte paa det med laante Fjer, det er mig, der afgør det. Ja, det lyder jo meget rask, men om det er ligesaa holdbart, turde dog være et Spørgsmaal.

Jeg mener, at man ikke blot her i København, men ogsaa i hele Landet har Krav paa at faa at vide, med hvilken Ret Ministeren optræder paa denne Maade, og kan han ikke gøre Rede for dette og henvise til, paa hvilket Grundlag det er sket, saa maa Ministeren i alt Fald af Velanstændighedshensyn, af Sømmelighedshensyn lade Sagen afgøre ved Domstolene. Men saa staa vi der igen. Nu begynder nemlig Politidirektøren at virke. En offentlig Sag kan jo ikke komme for Domstolene i København, medmindre Politidirektøren afgiver Erklæring over, at den skal derind. Justitsministeren kan naturligvis ogsaa i sidste Instans hindre dette, men Politidirektøren er i saa Henseende nok. Og Politidirektøren tør vel sagtens ikke for sin overordnede, han er jo en af Justitsministeren afhængig Embedsmand, som nødvendig vil lægge sig ud med sin mægtige Herre. Jeg ved ikke, om Forholdet er saa inderligt, at man ikke vil ødelægge det, eller om det er saa spoleret, som det kan blive, det ved jeg ikke. Men Faktum er i alt Fald, at Politidirektøren i København paa Forespørgsel indenfor Kommissionen har erklæret, at han ikke vil. Saa staa vi der. Der er altsaa der sket noget, om hvilket alle Jurister, der have udtalt sig om Sagen overfor Kø-

benhavns Borgere, erklære, at de mene, at Ministeren ikke har Ret til at gøre det, eller at det mindst talt dog er tvivlsomt, om han har Ret dertil. Vi staa her overfor en Mur — Politidirektøren —, som vi ikke kunne komme over, medmindre Justitsministeren, hvem Sagen gælder, vil hjælpe os over. Om Ministeren vil faa et Anfald af Humør og sige: Ja, nu skal jeg hjælpe jer over, det ved jeg ikke, men jeg vil i alt Fald ønske det, og det forekommer mig, at Ministeren ikke ret vel kan være bekendt at nægte Københavns Kommunalbestyrelse Adgang til at faa dette Spørgsmaal prøvet ved Domstolene.

Det kan ikke hjælpe at sige, som Ministeren har sagt, at det er en bestemt Ændring paa et enkelt Punkt og for et enkelt Tilfælde. Thi dette enkelte Punkt kan komme igen i alle Sundhedsvedtægtens 12 Afsnit i København og i alle Sundhedsvedtægter hele Landet over. Hvor dette enkelte Tilfælde dukker op, kan Ministeren gribe ind og sige, det er et enkelt Tilfælde. Og det er jo ogsaa ret uheldigt, naar Ministeren ikke ønsker at staa paa det, som han kunde benytte som juridisk Grundlag, men indskrænker sig til at stille det saadan frem, at det er ham, der har Afgørelsesretten, hvad han utvivlsomt ikke har. Der kan jo tænkes Mængder af Omraader, hvor Ministeren kunde ville være den afgørende i det enkelte Tilfælde. Der er f. Eks. Spørgsmaalet om Ordning af Vands Afløb. Ja, vi have for Resten ogsaa noget i Retning deraf, et Udslag af den Egenmægtighed, vor Minister lægger for Dagen. Jeg sigter til den Afgørelse, Ministeren traf, og som de nok skulle faa at mærke ude i Ryesgades Kældere. Hvis de faa det at mærke kunne de derfor takke den Omstændighed, at vi, da Afgørelsen skulde træffes, havde en Justitsminister, der traf den Afgørelse — jeg siger „havde“, for jeg haaber, at naar Hospitalet bliver færdigt, have vi ham ikke. Der er Spørgsmaalene om den offentlige Renlighed, Latrinvæsenet, om de for de omboendes Sundhed skadelige Anlæg og meget mere. Der foreligger aarlig 60,000 Spørgsmaal for Københavns Sundhedskommission, der skulle afgøres. I hvert enkelt Tilfælde kan Justitsministe-